

COMOARA ASCUNSA

№ 6, 2017

«Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci și cu orice cuvânt rostit de Dumnezeu.» (Matei 4:4)

10

CUM SĂ NU REPETĂM
GREȘELILE PĂRINȚILOR

11

CUM SĂ DEZVOLTĂM
COPILUL ÎN MOD CREATIV

13

CERURILE SE BUCURĂ
PENTRU ORICE PĂCĂTOS
CARE SE CĂIEȘTE

2

DESPRE BOGĂȚIA
IMAGINARĂ ȘI CEA
ADEVĂRATĂ

6

CE ESTE RUGĂCIUNEA
DE MIJLOCIRE?

8

CHIPUL
LUI DUMNEZEU

DESPRE BOGĂȚIA

IMAGINARĂ ȘI CEA ADEVĂRATĂ

Istoria despre întâlnirea lui Hristos cu tânărul bogat este cuprinsă în trei din cele patru Evanghelii (Mat. 19:16-30; Marcu 10:17-30; Luca 18:18-30), și, se pare, acest fapt nu este unul întâmplător. Înseamnă că relatarea aceasta are un înțeles spiritual profund, din moment ce Dumnezeu a considerat că este necesar să descrie în toate amănunțele acest eveniment.

Așadar, în fața noastră este un om tânăr, bogat, nobil. S-ar părea că el a obținut în viață tot la ce poți visa. Pe lângă acestea, mai este și evlavios, fapt care nu întotdeauna se asociază cu bogăția. Atunci de ce nu are pace în suflet și nici siguranța că va fi mântuit? De ce caută la Isus răspunsul la întrebarea: „... ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Mat. 19:16)

Tânărul bogat încerca să-și consolideze relațiile cu Dumnezeu prin fapte bune. Însă acel care încearcă să câștige viața veșnică doar prin acțiuni nobile și fapte bune, niciodată nu va putea avea siguranța mântuirii, deoarece va avea permanent îndoieli: „Am făcut eu oare destul de multe fapte bune, pentru ca Dumnezeu să mă accepte?”

Hristos vedea această problemă.

Atunci, în Iudea, El a hotărât să-l ajute pe tânăr. Ca răspuns la sinceritatea tânărului în păzirea poruncilor, ca urmare a strădaniei sale de o viață să facă fapte bune, fiind totuși conștient că „ceva îi lipsea”, Hristos i-a zis: „Dacă vrei să fii desăvârșit”... „du-te de vinde ce ai, dă la săraci ... apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19:21).

Auzind aceste cuvinte, tânărul a fost descurajat și întristat. El nu dorea să se despartă de averea sa imensă. Iar Isus a continuat, adresându-Se deja ucenicilor: „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19:24). Ucenicii s-au mirat și au întrebat: „Cine poate atunci să fie mântuit?”

Haideți să încercăm să ne plasăm în locul tânărului din Biblie. De fapt, nu este deloc ușor să faci aceasta, deoarece printre oamenii credincioși sunt puțini oameni cu averi, iar psihologia gândirii celor săraci și a celor bogați diferă considerabil. Oamenii cu venituri mici sau medii (aceștia alcătuind majoritatea) pot obiecta: „Această istorisire nu are nici o legătură directă cu mine”. Și, gândind astfel vor comite o greșeală. Nu la starea materială concretă și rezolvarea problemelor financiare s-a referit Hristos când i-a propus tânărului să vândă tot și să împartă la săraci, ci, înainte de toate, la

dispoziția de a face acest pas. Chestiunea nu constă în mărimea bogăției, ci în atitudinea noastră față de ea. Căci nu doar celui bogat, ci și omului sărac îi va fi dificil să îndeplinească recomandarea lui Isus. Fiecărui dintre noi i s-ar strânge inima și l-ar motiva să spună: „Cum așa Doamne? Doar eu am adunat ani întregi bănuț cu bănuț pentru mobilă, pentru vilă, obiecte casnice, haine, m-am lipsit de toate, am strâns cureaua, și dintr-odată – să-mi vând averea și să dau banii cuiva care nu a depus nici un efort pentru a-și îmbunătăți modul de viață?! Este oare asta echitabil?”

Uităm că totul îi aparține lui Dumnezeu și că totul ne este dat numai prin El. Devenind robi ai bogățiilor materiale vremelnice („...căci totul este deșertăciune... toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână” (Eclesiastul 3:19-20)), noi putem pierde adevăratele valori spirituale.

Este posibil ca cineva să răsuflă ușurat: Ce bine e că Domnul nu ne propune astăzi să ne despărțim de avere și s-o împărțim celor săraci. Totuși istorisirea biblică despre tânărul bogat se referă și se va referi la oricine caută calea spre veșnicie. Există ceva mult mai dificil decât pur și simplu să-ți împarți averea. La urma urmei, aceasta nu este ceva imposibil. Dar nu-i va rămânea oare după aceasta

autorului un asemenea gest o amintire neplăcută în inimă? Vom putea noi oare proceda dezinteresat punând preț pe ceea ce este cel mai important: nu însuși faptul de a împărți averea câștigată este important pentru Dumnezeu, ci conștiința noastră sincer de a face aceasta în lumina înțelegerii că toate cele materiale sunt trecătoare și de a recunoaște prioritatea celor spirituale.

Să ne aducem aminte de vameșul Zacheu. Și el era un om bogat, era șef, ce-i drept, nu prea era evlavios. Ca și mulți dintre contemporanii săi, Zacheu îl căuta pe Isus. Și iată că această întâlnire a avut loc, ba încă în împrejurări destul de nostime: străngătorul de impozite s-a urcat într-un dud, pentru a-l vedea pe Isus. Și când Isus trecea pe acolo, l-a văzut pe Zacheu și i-a zis: „...Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta” (Luca 19:1-5). Oamenii au început să cârtească, deoarece El era dispus să meargă acasă la un om păcătos. Isus nu i-a spus nici un cuvânt lui Zacheu despre bogățiile strânse pe nedrept. Sub acțiunea Duhului Sfânt în vameș s-au produs anumite schimbări, și el însuși, ca răspuns la vocea conștiinței trezite, a propus: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”.

Iată rezultatul nașterii din nou! Când anume s-a produs această naștere? La masă în casă? Sau, poate, atunci când Zacheu a auzit cuvintele lui Hristos: „...dă-te jos de grabă...”? Este greu de răspuns la această întrebare. Un singur lucru poate fi spus cu certitudine: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

O altă fațetă a rodului Duhului este bucuria. Și aceasta este o bogăție adevărată, care nu poate fi comparată cu banii, cu averea. Bucuria datorată achiziționării unui anumit lucru trece repede, este avară și egoistă, iar bucuria ce vine ca urmare a comunicării cu Dumnezeu înviorează, dă puteri, speranță și credință în salvare. În zilele noastre mulți sunt lipsiți de bucurii, trăiesc în întristare. Biblia spune: „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh măhnit usucă oasele” (Proverbe 17:22).

Cu părere de rău, majoritatea oamenilor caută bucurie în bunăstarea materială și în distracții. Acesta este o pistă falsă. Adevărata bucurie creștină constă în altceva, și anume aceasta repetă neîncetat sfântul apostol Pavel: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4). Această bucurie este condiționată de credința în faptul că păcatele mele sunt iertate, că prin puterea lui Hristos

pot birui orice ispită. Acest fel de bucurie este imposibil de contrafăcut și cu neputință de ascuns. Dacă oamenii necredincioși vor vedea bucurie pe fețele creștinilor, atunci numaidecât se vor interesa: care este motivul bucuriei credincioșilor? În asemenea momente mărturiile despre Hristos acționează cel mai eficient. Însă când fețele noastre sunt posomorâte, triste, iar noi suntem închiși în sine, atunci este inutil să-i îndemni pe alții: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul...”, or, mai întâi pe chipurile noastre trebuie să existe bucurie.

Și totuși viața spirituală a unui creștin se poate asemăna cu pașii unui om care merge pe gheața subțire de primăvară a unui râu lat, sau pe o bârână îngustă deasupra unei prăpastii. Noi deseori privim îndărăt, ne mișcăm timid înainte, înghețăm pe loc de frică, suntem frământați de îndoieli. Altfel nici nu poate fi, deoarece trăim într-o lume unde

domnește Satana, uneltirile și ispitele căruia sunt subtile și permanente. Dar dacă în fiecare clipă Hristos este cu noi, atunci viața poate fi una biruitoare, deoarece „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătuia, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3:9). Biruința asupra păcatului, o viață creștină din belșug – iată adevărata bucurie.

Dar să ne întoarcem la tănărul, istoria căruia este descrisă în evanghelia după Matei capitolul 19:16-30. Cum să înțelegem cuvintele lui Hristos că este greu pentru un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu?

Bogăția în sine nu este păcat, iar sărăcia nu este o virtute. Dacă ați auzit altfel, atunci să știți că aceasta este o învățătură falsă. Rădăcina tuturor relelor este iubirea de bani, aviditatea inimii noastre, încercarea de a căpăta mântuirea prin propriile fapte bune.

Dar de ce, vor întreba unii, este imposibil să obții bunăvoința lui Dumnezeu prin fapte bune? Oare nu

anume aceasta ne învață înțelepciunea vieții: dacă omul a muncit foarte bine, primește o recompensă din partea administrației, laudă din partea șefilor; dacă a manifestat omenie față de aproapele, dacă i-a întins o mână de ajutor celui în nevoie, devine cunoscut drept un om bun și binefăcător printre prieteni și vecini. În lumea noastră faptele bune mai întotdeauna atrăgeau după sine o notă bună și ajutor la formarea imaginii despre un om, îi conferea sau nu autoritate.

În relațiile cu Dumnezeu totul este absolut diferit. În ochii Săi faptele noastre bune nu sunt merite, ci normă. Cel Preainalt ne-a creat doar pentru fapte bune, și nu pentru a fi ucigași, hoți, mincinoși, etc. Oare are sens să ne laudăm astăzi cu faptul că mâinile noastre nu sunt murdare de sânge, că conștiința ne este curată fiindcă nu luăm mită, că trupul nu ne este păngărit de alcool și tutun? Trăind după poruncile lui Dumnezeu, noi facem doar ceea ce e normal să facem, ceea ce Dumnezeu este în drept să ceară de la noi! Dacă vom fi mântuiți, atunci această se va întâmpla nu pentru că lista noastră de fapte bune este mare, ci doar datorită dragostei lui Dumnezeu față de noi. Păcatele omenirii pot fi și sunt răscumpărate doar prin sângele lui Hristos. Anume acceptarea acestei jertfe mărețe și constituie siguranța mântuirii noastre.

- „Bogăția seamănă cu apa de mare: cu cât bei mai multă, cu atât devii mai însetat.” *Schopenhauer*
- „Bogăția este sclava omului înțelept și stăpâna celui prost.” *Seneca*
- „Devenim bogați nu datorită lucrurilor pe care le dobândim, ci datorită lucrurilor la care renunțăm.” *Henry Ward Beecher*
- „Săracul are necazuri pentru că nu are bani... bogatul pentru că-i are.” *Autor necunoscut*
- „Dăruirea, folosirea și pierderea sunt cele trei stări ale averii. Celui ce nu dă și nici nu folosește îi rămâne starea a treia: pierderea.” *Panciatantra*
- „O cușcă de aur nu face mai fericit canarul.” *Autor necunoscut*
- „Strângerea de averi nu înseamnă încetarea mizeriilor, ci doar schimbarea acestora cu altele.” *Seneca*
- „În viața există două tragedii: una este să nu ai ceea ce-ți dorești, iar cealaltă este să le ai.” *Autor necunoscut*

TEORIA PRECUM CĂ O ZI ESTE EGALĂ CU O ERĂ

O teorie populară care încearcă să echivaleze zilele creațiunii cu perioade de lungă durată ale timpului geologic pentru a ajunge în concordanță cu ideea evoluției - este teoria o zi pentru o eră/epocă. Aceia care susțin această părere consideră că există o corespundere între succesiunea istoriei geologice, așa cum o prezintă teoria evoluționistă, și succesiunea creațiunii, relatată de Biblie. Totuși studiul detaliat al Scripturii ne conving că aceste două puncte de vedere nu se potrivesc deloc. Să analizăm câteva cauze, în lumina cărora un asemenea concept este incompatibil cu interpretarea literală a Bibliei.

1. Biblie afirmă că toată vegetația, inclusiv vegetația superioară, a apărut în ziua a treia a creațiunii, iar peștii și alte vietăți de mare au fost create în ziua a cincea. Teoria geologică a originii și dezvoltării vieții schimbă această consecutivitate în ordine inversă.

2. Biblia spune că Dumnezeu a creat Soarele, Luna și stelele în ziua a patra a creațiunii. Aceasta a fost ziua următoare după crearea vegetației. Este evident că plantele nu puteau exista un timp îndelungat fără lumina soarelui, de aceea este cu neputință să afirmăm că ziua creațiunii a durat milioane de ani.

3. În Biblie găsim scris că păsările au fost create în aceeași zi cu peștii, precum și alte vietăți de mare. Potrivit cu teoria geologică, păsările au evoluat din reptile în decursul a

milioane de ani și au apărut mult mai târziu decât peștii.

4. Biblia ne arată că insectele au fost create printre ultimele vietăți create; ele au apărut odată cu animalele și reptilele de pe pământ. Potrivit cu teoria evoluționistă, înainte de a apărea reptilele, peștii și animalele de pe pământ, au apărut insectele.

Pe parcursul întregului capitol întâi al cărții Geneza se poate vedea că fiecare zi a creațiunii este limitată de o dimineață și o seară. Aceeași terminologie este folosită pentru determinarea unei zile și nopți obișnuite. În acest fel, devine clar că fiecare zi a creațiunii este o zi în adevăratul sens al cuvântului, adică 24 de ore pământeste.

În continuare Dumnezeu clarifică întrebarea legată de durata unei zile a creațiunii. În cartea Exod (20:8-11), în Cele Zece Porunci ale Sale, Dumnezeu Se adresează copiilor lui Israel: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea...Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. Devine foarte evident că durata zilelor creațiunii se compară cu zilele unei săptămâni obișnuite și nu poate fi socotită în mii sau milioane de ani.

Și încă un punct slab al teoriei o zi pentru o eră/epocă și al ideii despre originea vieții prin evoluție constă în faptul că moartea este considerată un fenomen natural care avea loc chiar de la începutul vieții. Toată concepția evoluției este bazată pe ipoteza că boala și moartea au existat de la începutul omenirii și că au jucat un rol foarte însemnat în procesul selecției naturale, care până la urmă a și dus la apariția omului. Dar Biblia mărturisește despre faptul că moartea a venit în lumea noastră prin păcatul înfăptuit de Adam. În Epistola către Romani (5:12) este scris: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”.

Putem concluziona că unica explicație rațională a duratei săptămânii creațiunii este explicația literală. Creațiunea a avut loc timp de șase zile, în sensul literal al acestui cuvânt. Scriptura spune că Dumnezeu S-a odihnit după ziua a șasea, când crearea pământului a fost încheiată. Actul creațiunii trebuie recunoscut drept un eveniment unic, și de aceea metodele de care S-a folosit Dumnezeu în acest context nu pot fi studiate în termenii legilor fizice cunoscute, așa cum le înțelegem noi în prezent.

J. S. Muklin „Caracterul evident al creării lumii”

Rugăciunea de mijlocire este actul rugăciunii în numele altora. Rolul de mediator în rugăciune a fost predominant în Vechiul Testament, în cazurile lui Avraam, Moise, David, Samuel, Ezechia, Ilie, Ieremia, Ezechiel și Daniel. Hristos este descris în Noul Testament ca fiind Mijlocitorul suprem și, din cauza aceasta, toată rugăciunea creștină devine mijlocire, deoarece Îi este oferită lui Dumnezeu prin și din partea lui Hristos. Isus a înlăturat prăpastia dintre noi și Dumnezeu când a murit pe cruce. Datorită mijlocirii Domnului Isus, noi putem acum mijloci în rugăciune pentru alți creștini sau pentru necreștini, rugându-L pe Dumnezeu să le îndeplinească cererile, potrivit voii Sale. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2.5). „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8.34).

Un model extraordinar de rugăciune de mijlocire se găsește în cartea lui Daniel capitolul 9. Ea are toate elementele unei rugăciuni adevărate de mijlocire. Este ca răspuns la Cuvânt (textul 2); este caracterizată de frecvență (textul 3) și lepădare de sine (textul 4); este identificată în mod altruist cu poporul lui Dumnezeu (textul 5); întărită prin mărturisire (textele 5-15), dependentă de caracterul lui Dumnezeu (textele 4,7,9,15); și are ca scop gloria lui Dumnezeu (textele 16-19). La fel ca Daniel, creștinii trebuie să vină la Dumnezeu din partea altora cu o inimă frântă și cu o atitudine de pocăință, recunoscându-și propria nevrednicie și cu un sentiment de lepădare de sine. Daniel nu spune: „Am dreptul să Îți cer asta, Doamne, pentru că sunt unul dintre mijlocitorii Tăi speciali, aleși.” El spune: „Sunt un păcătos” și, drept urmare, „Nu am dreptul să cer nimic.” Adevărata rugăciune de mijlocire caută nu doar să cunoască voia lui Dumnezeu și să o vadă împlinită, ci să o vadă împlinită fie că este în folosul nostru, fie că nu și indiferent de cât ne

costă. Adevărata rugăciune de mijlocire caută gloria lui Dumnezeu, și nu a noastră.

Iată o listă parțială a celor pentru care trebuie să înălțăm rugăciuni de mijlocire: toți cei aflați în poziții de autoritate (1 Timotei 2.2); slujitorii Evangheliei (Filipeni 1.19); Biserica (Psalmul 122.6); prieteni (Iov 42.8); concetățeni (Romani 10.1); cei bolnavi (Iacov 5.14); dușmani (Ieremia 29.7); cei care ne persecută (Matei 5.44); cei care ne părăsesc (2 Timotei 4.16); și pentru toți oamenii (1 Timotei 2.1).

Există o idee eronată în creștinismul contemporan, și anume că acei

Cu siguranță Petru și Pavel, atunci când le-au cerut altora să mijlocească pentru ei, nu și-au limitat cererea la cei cu o chemare specială la mijlocire. „Deci Petru era păzit în temniță, și biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.” (Faptele Apostolilor 12.5). Observați că întreaga biserică s-a rugat pentru el, nu doar aceia cu un dar al mijlocirii. În Efeseni 6.16-18 Pavel le dă îndemnuri credincioșilor din Efes – tuturora – privitoare la fundamentele vieții creștine, care includ mijlocirea „în toată vremea, cu tot felul de rugăciuni și cereri”. În mod clar, rugăciunea de mijlocire este parte din viața creștină pentru toți credincioșii.

Mai mult, Pavel a căutat rugăciunea pentru el din partea tuturor credincioșilor din Roma în Romani 15.30. El de asemenea i-a îndemnat pe coloseni să mijlocească pentru el în Coloseni 4.2-3. În nicio cerere biblică pentru mijlocire nu este vreo indicație că doar un anumit grup de oameni ar putea mijloci. În mod contrar, acei care apelează la alții ca să mijlocească pentru ei pot folosi tot ajutorul pe care îl pot primi! Ideea că mijlocirea este un privilegiu și o chemare doar pentru unii creștini este fără bază biblică. Și mai rău, este o idee distructivă, care adesea duce la mândrie și la un sentiment de superioritate.

Dumnezeu îi cheamă pe toți creștinii să fie mijlocitori. Este dorința lui Dumnezeu ca fiecare credincios să fie activ în rugăciunea de mijlocire. Ce privilegiu minunat și înălțător avem în faptul că putem veni cu îndrăzneală înaintea tronului Dumnezeului Atotputernic cu rugăciunile și cererile noastre!

Sergiu L.

care rostesc rugăciuni de mijlocire sunt o clasă specială de „supercreștini”, chemați de Dumnezeu la o slujbă specifică de mijlocire. Biblia este clară în ce privește faptul că toți creștinii sunt chemați să fie mijlocitori. Toți creștinii au Duhul Sfânt în inimi și, tot așa cum El mijlocește pentru noi potrivit cu voia lui Dumnezeu (Romani 8.26-27), trebuie să mijlocim și noi unii pentru alții. Nu este un privilegiu limitat unei elite creștine exclusive; este o poruncă pentru toți. De fapt, a nu mijloci pentru alții este păcat. „Departate iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!” (1 Samuel 12.23).

REFORMAȚIUNEA ÎN FRANȚA

Vom continua rubrica dedicată jubileului de 500 de ani ai Reformației din Europa. Reformația (din latină reformatio - corectare, preschimbare, transformare, reformare) este o mișcare social-politică și religioasă de amploare din Europa de Vest și din Europa Centrală a secolului XVI - începutul secolului al XVII-lea, orientată spre a reforma creștinismul catolic conform Bibliei.

În Franța, mai înainte de a se auzi de numele lui Luther ca reformator, începuse deja să se crape de ziua. Unul dintre primii care a dus lumina a fost bătrânul Lefèvre, bărbat de o cultură vastă, profesor la universitatea din Paris și în același timp un catolic sincer și zelos. În studiile lui cu privire la literatura antică, i-a fost atrasă atenția către Biblie și a introdus studiul ei printre studenți.

Lefèvre era un adorator înflăcărat al sfinților și și-a făcut planul să alcătuiască o istorie a sfinților și martirilor așa cum erau dați în legendele bisericii. Aceasta era o lucrare care necesita multă muncă; când făcuse deja un progres considerabil în această direcție, gândind că ar putea avea un ajutor considerabil din Biblie, a început studiul ei cu acest scop. Aici a găsit desigur sfinți, dar nu ca aceia care figurau în calendarul roman. Un potop de lumină divină i-a inundat atunci mintea. Cu uimire și dezgust, s-a îndepărtat de scopul pe care și-l propusese și s-a devotat cu totul Cuvântului lui Dumnezeu. A început de îndată să predice adevărurile prețioase pe care le-a descoperit în el.

Printre studenții lui Lefèvre erau unii care ascultau cu atenție la cuvintele lui. Unul dintre aceștia a fost Guillaume Farel. Catolic devotat, el ardea de râvna de a distruge pe toți aceia care ar fi îndrăznit să se împotrivescă bisericii. Fusese neobosit în adorarea sfinților împreună cu Lefèvre, vizitând toate bisericile din Paris, închinându-se la altare și împodobind cu daruri sfintele moaște. Dar aceste rânduieli nu i-au putut aduce pacea sufletului. Asemenea unui glas din cer a ascultat cuvintele reformatorului: «Mântuirea este prin har. Cel nevinovat este condamnat, iar criminalul este achitat.

Numai crucea lui Hristos este aceea care deschide porțile cerului și închide porțile iadului».

Într-una din școlile Parisului, se afla un tânăr liniștit, prevăzător, dând dovadă de o minte puternică și pătrunzătoare, care se distingea atât prin curăția vieții lui fără pată, prin silința la studii, cât și prin evlavia sa. Calvin, vizitând într-o zi din întâmplare una din piețele publice, a văzut acolo arderea unui eretic. A rămas plin de uimire văzând pacea care cuprindea fața martirului. În mijlocul chinurilor acelei morți teribile și sub condamnarea cea mai grozavă a bisericii, el dădea pe față o credință și un curaj pe care tânărul student le-a pus în contrast dureros cu propria lui luptă și întunecime, deși trăia în cea mai strictă ascultare de biserică. El știa că ereticii își întemeiau credința lor pe Biblie. S-a hotărât să o studieze și să descopere, dacă va putea, taina bucuriei lor.

În Biblie l-a descoperit pe Hristos. «O, Tată, striga el, jertfa Lui a potolit mânia Ta, sângele Lui a spălat necurățiile mele; crucea Lui a purtat blestemul meu; moartea Lui a făcut ispășire pentru mine.

Am săvârșit multe nebulii, dar Tu ai pus Cuvântul Tău înaintea mea ca o făclie și mi-ai atins inima pentru ca eu să socotesc o urâciune toate celelalte merite în afară de acelea ale lui Isus» (Martin, vol.3, cap.13).

Mintile oamenilor fuseseră trezite și acum venise timpul să li se descopere adevărul. În timp ce sălile universității erau pline de zgomotul disputei teologice, Calvin își croise drum din casă în casă, deschizând Biblia înaintea oamenilor și vorbindu-le despre Hristos cel crucificat.

Dar nici ierarhia papală nu era inactivă. N-a fost cruțat nici un mijloc pentru a trezi temerile, prejudecățile și fanatismul mulțimii neștiutoare și superstițioase. Timp de doi ani Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat în capitală; dar în timp ce mulți primiseră Evanghelia, majoritatea poporului o lepădase.

Calvin a fost pus sub urmărire, iar autoritățile s-au hotărât să-l ardă pe rug. Călătorind spre miazăzi, și-a găsit refugiu pe moșiile Margaretei, protectoarea protestanților. De îndată ce furtuna s-a domolit puțin, a căutat un nou câmp de lucru în

Poitiers, unde era o universitate și unde noile concepții fuseseră deja primite favorabil. Oameni din toate clasele sociale ascultau cu bucurie Evanghelia. Grupe mici de oameni care păraseau orașul, venind din direcții deosebite, se întâlneau în afară. În acest loc retras Biblia era citită cu glas tare și explicată. Tot aici s-a celebrat Cina Domnului pentru prima dată de către protestanții din Franța.

Urmașii adevăratului Dumnezeu erau condamnați la moarte în chinuri groaznice, dându-se porunci deosebite ca focul să fie potrivit spre a le prelungi agonია. Dar ei mureau ca niște biruitori. Statornicia lor a fost neclintită, iar pacea lor neumbrită. Prigonitorii, neputând să le clinească statornicia, se simțeau înfrânți. «Eșafoadele erau înălțate în toate cartierele Parisului, iar rugurile aprinse continuu, având drept scop să răspândească groaza de erezie prin extinderea execuțiilor.

Preoții, hotărâți să țină aprinsă furia poporului, au pus în circulație cele mai groaznice învinuiri împotriva protestanților.

Bănuiala, neîncrederea și teroarea pătruseră în toate clasele societății. În mijlocul alarmei generale s-a văzut cât de adânc prinsese rădăcini învățătura luterană în inimile oamenilor care aveau cea mai înaltă educație, influență și noblețe de caracter.

Harul «care aduce mântuire» se arătase; dar Franța, după ce a privit puterea și sfințenia lui, după ce mii au fost atrași de frumusețea lui divină, după ce orașe și sate fuseseră iluminate de razele lui, își întorsese spatele, alegând mai degrabă întunericul decât lumina. Oamenii respinseseră darul ceresc atunci când le fusese oferit. Ei numiseră răul bine și binele rău, până când au căzut victime de bună voie propriei lor amăgiri de sine. Ei lepădaseră de bună voie lumina care i-ar fi salvat de amăgire, de împovărarea sufletului și vina sângelui vărsat.

Farel fusese obligat să fugă din țara lui natală. El a apărut în Elveția și, prin lucrările lui prin care a ajutat lucrarea lui Zwingli, a dus la înclinarea balanței în favoarea Reformațiunii. Urma să petreacă ultimii ani aici, cu toate acestea a continuat să exercite o influență hotărâtă asupra Reformei din Franța. În primii ani ai exilului, eforturile lui au fost îndreptate în mod deosebit către răspândirea

Evangeliei în țara natală. A petrecut mult timp în predicare printre compatrioții de lângă graniță, unde cu o atenție neobosită veghea asupra conflictului, ajutând prin cuvinte de încurajare și sfat. Cu ajutorul altor exilați, scrierile reformatorilor germani au fost traduse în limba franceză și împreună cu Biblia franceză au fost tipărite în cantități mari. Prin colportori, aceste lucrări au fost vândute pe scară largă în Franța. Au fost date colportorilor cu un preț mic și în felul acesta câștigurile lucrării i-au făcut în stare să o ducă mai departe.

Timp de aproape treizeci de ani, Calvin a lucrat la Geneva, mai întâi pentru a întemeia acolo o biserică care să accepte moralitatea biblică și după aceea pentru înaintarea Reformațiunii în Europa. Darul lui de învățător public n-a fost fără greșală și nici învățăturile lui nu erau fără lipsuri. Dar el a fost unealta în vestirea adevărilor care erau de o importanță deosebită în timpul lui pentru susținerea principiilor protestantismului împotriva valului rapid de reîntoarcere a papalității și în promovarea în bisericile reformate a simplității și curăției vieții, în locul mândriei și stricăciunii de sub influența învățării romano-catolice.

Din Geneva, porneau publicații și învățători pentru a răspândi învățăturile reformate. În locul acesta cei persecutați din toate țările căutau îndrumare, sfat și încurajare. Orașul lui Calvin devenise un refugiu pentru reformații prigoniți din toată Europa apuseană. Fugind de furtunile îngrozitoare care bântuiseră timp de secole, fugarii se adunau la porțile Genevei. Înfomețați, răniți, lipsiți de cămin și de rude, erau primiți cu căldură și îngrijiri cu dragoste; și, ca o compensație pentru căminul oferit aici, ei au binecuvântat orașul adopțiunii lor prin iscusința, știința și pietatea lor. Dar mulți care găsiseră un refugiu aici se reîntorceau în țările lor pentru a rezista tiraniei Romei. John Knox, viteazul reformator scoțian, nu puțini puritani englezi, protestanții din Olanda și Spania, hughenoții din Franța duceau din Geneva făclia adevărului, pentru a lumina întunericul din țările lor natale.

Ellen White

GREUTĂȚILE ÎNTĂRESC DUHUL

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9

Atunci când ne copleșesc ispitele, parcă uităm că Dumnezeu ne încercă, astfel ca credința noastră încercată să fie spre lauda, cinstea și slava în arătarea lui Isus Hristos. Dumnezeu ne plasează în diferite situații, pentru ca să ne putem dezvolta. Dacă avem anumite defecte de caracter, El îngăduie greutăți în viața noastră, pentru ca noi să vedem aceste defecte și să le putem depăși.

Anume providența Sa ne plasează în diferite circumstanțe. De fiecare dată, nimerind într-o situație anumită, noi ne confruntăm cu diferite feluri de ispite. De câte ori, fiind expuși unei încercări ordinare, ne-am gândit: „Am făcut o mare greșală. Era mai bine dacă rămâneam acolo unde eram”. Dar de unde apare această nemulțumire? Toată problema constă în faptul că în anumite împrejurări noi putem observa defecte noi în caracterul nostru, chiar dacă acestea erau acolo și mai înainte, pur și simplu nu le-am observat. Ce trebuie totuși să facem când Dumnezeu ne trimite încercări? Trebuie să ne debarasăm urgent de aceste defecte.

Anume în lupta cu greutățile vi se vor întări mușchii și tendoanele spirituale. Veți deveni tari în Hristos, dacă veți rezista controlului și încercării venite de la Dumnezeu. Dar dacă veți începe să dați vina pe circumstanțele nefavorabile și pe oamenii care vă înconjoară, atunci veți deveni tot mai slabi. Am cunoscut oameni care doar asta și făceau, îi acuzau pe toți cei din jur, când de fapt toată vina era numai a lor. Ei trebuiau să «cadă pe Piatră și să fie zdrobiți de Ea». Dar se mulțumeau cu propria neprihănire. Necazurile cu care ne confruntăm au menirea de a ne încerca. Dușmanul sufletelor noastre ni se opune permanent, însă prin aceasta se descoperă defectele caracterului nostru, și atunci când le vedem, în loc să dăm vina pe alții, haideti să ne spunem nouă înșine: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu...”

Atunci când începem să conștientizăm că suntem păcătoși; când cădem pe Piatră și suntem zdrobiți de Ea, Isus ne ia pe mâini și ne strânge la pieptul Său. Ni se întretaie respirația privind frumusețea caracterului Său, iar neprihănirea noastră proprie ne produce doar dezgust. Noi trebuie să venim cât mai aproape de piciorul crucii. Cu cât ne vom smeri mai mult, cu atât mai mare va fi dragostea lui Dumnezeu în ochii noștri.

CHIPUL LUI DUMNEZEU

Din timpurile străvechi omenirea încearcă să găsească răspunsuri la diferite întrebări. Și dacă mai înainte de toate ne îngrijorăm cu privire la ce să mâncăm și cu ce să ne îmbrăcăm (a se vedea piramida lui Maslow), atunci mai devreme sau mai târziu noi începem totuși să ne gândim la întrebările legate de existența noastră. Pentru ce toată alergarea acesta? Pentru ce mâncăm și ne îmbrăcăm? Pentru ce toată agitația aceasta? Ce ținte trebuie să atingem în viață? Încercând să răspundă la aceste întrebări, mulți oameni caută răspuns în istorie, în științele străvechi, însă doar relatarea despre apariția omului în univers poate să dea la o parte cortina care ascunde scopul fundamental al existenței noastre.

Există multe presupuneri și mituri referitoare la faptul cum a apărut omul. De exemplu, chinezii antici spuneau că în lumea noastră a domnit mult timp haosul, și că în acest haos nu se putea desluși nimic. Ulterior, în acest haos s-au evidențiat două puteri: Lumina și Întunericul, iar din ele s-au format cerul și pământul. Și tot în acest timp a apărut primul om – Panigu. Acesta era uriaș și se pare că a trăit foarte mult. Când însă a murit, din trupul său s-au format natura și omul. Sufierea lui s-a transformat în vânt și nori, vocea lui a devenit tunet, ochiul stâng a devenit soarele, iar cel drept – luna. Din trupul lui Panigu s-a format pământul. Măinile lui, picioarele și torsul s-au prefăcut în patru țări ale lumii și cinci munți principali, iar sudoarea de pe trupul său a devenit ploaie. Sângele a curs pe pământ în formă de râuri, mușchii s-au întins în formă de sol, părul s-a transformat în ierburi și copaci. Din oasele și dinții săi s-au format pietrele simple și metalele, din creier – perlele și pietrele prețioase. Iar viermii de pe trupul său au devenit oameni.

În zilele noastre, miturile de acest fel îi fac pe mulți să zâmbească. Noi suntem predispuși să ne punem mai mult încrederea în cercetările științifice, în teorii, deoarece în epoca raționalismului, adică atunci când la baza tuturor cunoștințelor stă rațiunea omului, urmăm mai abitir acele versiuni ale apariției omului, care par mai adevărate din punct de vedere al logicii și culturii contemporane. De exemplu, de multă considerație se bucură cunoscuta teorie a lui Charles Darwin, care afirmă că omul a provenit de la maimuță, ba încă de

la acele fapte care s-au dovedit a fi cele mai puternice și au putut rezista în lupta dintre specii. Și dacă urmăm logica darwinismului, atunci reiese că noi trebuie să fim destul de puternici, pentru a putea supraviețui de data aceasta deja în societatea oamenilor. Urmând această teorie, putem ajunge la concluzia că scopul existenței omului este lupta pentru existență. Teoria lui Darwin a fost folosită pe larg de Hitler, Stalin și alții de teapa lor, atunci când nimiceau popoarele care, după părerea lor, erau slabe și nu meritau dreptul de a trăi.

Există o poziție mult mai umană referitor la faptul cum și pentru ce a apărut omul. Biblia este pusă pe

” **BIBLIA NE SPUNE CĂ DOAR DUPĂ CE DUMNEZEU A CREAT LUMEA MATERIALĂ, VIZIBILĂ - UN LOC DESTINAT EXISTENȚEI ORGANISMELOR VII, A FOST CREAT ȘI OMUL CA O COROANĂ A ÎNTREGII CREAȚIUNI, PLĂSMUIT DUPĂ „CHIPUL LUI DUMNEZEU”** ”

nedrept în rândul miturilor păgâne, deoarece multe din ele au elemente asemănătoare cu relatarea biblică a creațiunii. Totuși, în realitate acestea nu au nimic comun în relatarea principiilor de bază ale concepțiilor despre lume. La prima vedere, ni se poate părea că istoriile Bibliei sunt și ele mituri, înregistrate în monumentele literaturii străvechi, dar dacă ne vom strădui să ne lămurim mai amănunțit despre ce ne propune în realitate Sfânta Scriptură, vom desco-

peri pentru noi înșine că acestea sunt două poziții diametral opuse asupra concepției despre lume. Atunci când descriu istoria creării omului, Sfânta Scriptură și miturile păgâne definesc două scopuri total diferite ale activității omului în timpul vieții.

Biblia ne spune că doar după ce Dumnezeu a creat lumea materială, vizibilă - un loc destinat existenței organismelor vii, a fost creat și omul ca o coroană a întregii Creațiuni, plăsmuit după „chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27). Prin aceasta Dumnezeu ca și cum crea o a doua lume, o lume a relațiilor. Totodată Dumnezeu nu luptă cu nimeni, El spune aprobator: „bun/bune” (Geneza 1) după fiecare zi a creațiunii, iar în ultima zi a săptămânii de lucru, după crearea omului, Dumnezeu face concluzia, zicând: „foarte bune” (Geneza 1:31). Creatorul aduce în fața omului toate animalele, pentru ca acesta să le dea nume. Între Dumnezeu și om, între lumea animală și cea vegetală domnește armonia și înțelegerea. În acea lume minunată doar omul este onorat de a fi creat după chipul lui Dumnezeu! S-ar putea ca pentru cineva acest fapt să fie de mică importanță, dar haideți să încercăm să examinăm cele spuse mai sus printr-un exemplu simplu.

Imaginați-vă că noi nu ne cunoaștem părinții încă din copilărie. Și iată că odată ni se spune că părinții noștri au fost niște luptători renumiți, care-i nimiceau fără milă pe dușmanii lor, frații și surorile nedorite. Și dacă noi vom fi destul de puternici pentru a-i putea nimici pe dușmanii noștri, oare nu vom proceda și noi așa cum au procedat părinții noștri? Istoria

reține multe exemple când în lupta pentru tronul împărațesc copiii de împărat nu ezitau în alegerea mijloacelor pentru a-și atinge ținta dorită. Sau imaginați-vă că noi deodată am afla următoarele: părinții noștri au fost oameni puternici, viteji, dar totodată oameni smeriți, care se conduceau în viețile lor după principiile dragostei și dreptății. Și, atunci când au avut ocazia să se răfuiescă cu dușmanii lor, i-au iertat, oferindu-le timp pentru a se răzgândi, și prin aceasta și-au câștigat stimă și prietenie până și din partea propriilor dușmani. Cum va influența aceasta cursul vieții noastre?

Teoria populară a lui Darwin afirmă că toate au provenit din haos, dintr-o explozie și că părinții noștri au provenit la origine de la maimuțele războinice care, la rândul lor, au provenit de la niște ființe și mai puțin raționale, care erau cu o treaptă mai jos, iar

acelea – de la altele și mai primitive, și tot așa până ajungem la organismele monocelulare. Și prin aceasta cunoscuta teorie a lui Darwin are ceva ase-

mănător cu credințele chinezilor antici, care spuneau că omul a provenit de la viermi, căci, dacă urmăm logica învățatului englez, strămoșii noștri la începutul evoluției nu erau decât niște amebe și organisme monocelulare.

Sfânta Scriptură ne propune o cu totul altă abordare a acestei probleme. Biblia ne spune că omul a fost creat după „chipul lui Dumnezeu”. În Biblie de asemenea este scris că „...Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8), adică natura lui Dumnezeu este o dragoste adevărată, dezinteresată, și, prin urmare, încă de la început în om a fost altoit principiul dragostei. Dumnezeu l-a creat pe om pentru comuniune fericită cu Sine și cu lumea înconjurătoare. Acest fapt trebuia să se manifeste mai întâi în legăturile apropiate din cadrul familiei. Atunci când Adam a văzut-o pentru prima dată pe Eva, acesta a exclamat bucuros: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!” (Geneza 2:23), prin aceasta acceptând femeia ca pe o prietenă de viață egală. În relațiile primului cuplu familial domnea duhul dragostei

și armoniei, ceea ce acum poate fi observat foarte rar în viața familiilor contemporane.

Mai există încă o deosebită esențială între Dumnezeu și dumnezeii care sunt prezentați în miturile străvechi. Dumnezeu Sfintei Scripturi este înfățișat fără păcat; tot ce este bun, toate faptele bune purced de la El. Dimpotrivă, dumnezeii mitici sunt supuși aceluiași patimi, ca și omul păcătos. Acești dumnezei imorali duc o viață sexuală dezordonată, luptă între ei, spun minciuni, se omoară unul pe altul și învie ca să se răzbune. Privind la asemenea dumnezei, omul începe să degradeze, imitându-i și considerând că sensul existenței constă în așa fel de plăceri. Dar în caracterul Dumnezeului Bibliei nu este păcat. Tot ce ține de răutate, tot ce distruge pacea și armonia relațiilor interpersonale, tot ce

aduce durere și suferință celui apropiat – toate acestea sunt străine de Creator, o urâciune pentru Acesta, și de aceea El le spune oamenilor: „...fiți sfinți; căci Eu sunt sfânt” (Levitic 11:45). Dumnezeu ne

spune ca noi să fim neprinăniți, asemeni Lui, pentru a face faptele adevărului. Vrem noi aceasta sau nu, dar în fiecare dintre noi Dumnezeu a pus chipul Său cel sfânt. El a făcut aceasta nu pentru ca noi să tolerăm patimile josnice. Și dacă omul totuși merge pe calea dumnezeilor păgâni, pe calea ateismului, atunci mai devreme sau mai târziu el începe să înțeleagă, că în realitate aceasta nu corespunde naturii omenești și că această cale nu aduce adevărata plinătate a bucuriei vieții.

Dumnezeu îl îndeamnă pe om să învețe de la El să facă binele și să se consacre atingerii unor ținte înalte, nobile. Dumnezeu îi propune omului să-și dezvolte capacitățile fizice, intelectuale și spirituale sub stindardul sfințeniei. Doar astfel viața omului care învață de la Dumnezeu creștinilor se va umple de respect față de sine și demnitate, și unui astfel de om niciodată nu-i va părea rău de anii trăiți, marcați de binecuvântarea chipului lui Dumnezeu.

„TOȚI VOR FI ÎNVĂȚAȚI DE DUMNEZEU”

„În proroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine”.

Acest verset cu certitudine putem să-l numim făgăduința Noului Testament pentru zilele noastre (ultimele). În Biblie ideea precum că Dumnezeu li se va adresa în permanență oamenilor cu mesajul său salvator pentru a le schimba inima este întâlnită nu doar o singură dată. În continuare dorim să vă prezentăm câteva texte biblice în acest sens.

„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru” (Faptele Apostolilor 2:39).

„Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:33-34).

„Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut și spaima, căci nu se va apropia de tine. Dacă se urzesc uneltiri, nu vin de la Mine; oricine se va uni împotriva ta va cădea sub puterea ta” (Isaia 54:13-15).

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În proroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine” (Ioan 6:44-45).

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:26-27).

„Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru... cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea” (1 Ioan 2:20, 27).

CUM SĂ NU REPETĂM GREȘELILE PĂRINȚILOR

Vladimir Axenov

„Noi toți suntem răi, și de aceea tot ce condamnă la alții, întotdeauna vom găsi în noi înșine. Haideți atunci să ne iertăm unii pe alții. Există un mijloc de a trăi în pace unii cu alții, și acesta este iertarea reciprocă”. L.N. Tolstoi

Atitudinea noastră față de noi înșine și față de lumea înconjurătoare se bazează adesea pe convingerile cultivate în copilărie. Copilul crede în ceea ce cred părinții săi. Concepția despre lume a părinților este înșușită de copii fără critică, valorile morale sunt «plasate» în ei asemenea unui program de computer. Cu regret, alte valori sunt în stare să-i otrăvească copilului întreaga viață de mai departe. Ele îi vor împiedica să perceapă ideile noi și vor zădărnici luarea independentă a deciziilor.

Convingerile, așa cum ne-o demonstrează experiența, se transmit prin moștenire. Bunicii și bunicile noastre le-au înșușit și ei cândva de la strămoșii lor. Nu este surprinzător faptul că și copiii noștri, crescând, repetă greșelile și neroziile noastre.

În Biblie stă scris: „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam” (Numeri 14:18). Despre ce pedeapsă este vorba aici? Despre capacitatea neamului omenesc de a transmite prin moștenire nu doar asemănarea fizică, ci și trăsăturile de caracter. Dacă

părinții au înșușit odată cu laptele matern anumite valori morale greșite care conduc la urmări dezastruoase, atunci este foarte posibil că aceleași seminte vor crește și în viețile copiilor lor. Și copiii, la rândul lor, vor culege roade amare.

Este trist faptul că pe părinți și pe copii îi poate lega nu doar atașamentul și dragostea reciprocă. Mulți oameni țin toată viața supărare pe strămoșii lor. Legăturile urii câteodată îi leagă pe cei apropiați la fel de strâns ca și legăturile dragostei. Iar cauza urii cel mai des este o anumită problemă, de care sunt „bolnavi” și copiii, și părinții.

Omul care este permanent respins, cu care se procedează incorect, de regulă, a avut, probabil, asemenea relații cu cel puțin unul dintre părinții săi. De exemplu, dacă dumneavoastră întâmpinați deseori dificultăți în comunicarea cu persoanele de sex opus, cauza trebuie căutată în relațiile cu tatăl sau cu propria mamă. Dar dacă copilul, crescând, conștientizează aceasta și-i reproșează tatălui sau mamei că a fost educat incorect, că nu i s-a dat posibilitatea să facă un lucru sau altul, este puțin probabil că va reuși să-și aranjeze viața într-un mod diferit. Blamarea îl va împiedica mereu să facă aceasta.

În Sfânta Scriptură citim: „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura” (Matei 7:2). De fapt iată ce se întâmplă: dacă eu îl condamn pe cineva, atunci și eu voi fi judecat pen-

tru același lucru. Dar de ce? Doar eu consider aceste fapte incorecte! Cum pot atunci să le fac eu însumi?

Miezul problemei constă în faptul că dacă eu nu am o înclinație spre anumite fapte, atunci este puțin probabil că le voi face și cu atât mai mult nu-i voi condamna pe alții. De exemplu, dacă-mi iubesc soția și-i sunt credincios, atunci puțin mă vor interesa aventurile amoroase ale vecinului meu. Desigur că dacă voi afla că vecinul are o amantă, nu voi aproba aceasta și voi încerca să-l ajut să revină pe calea corectă. Însă nu-l voi condamna, deoarece știu că el are nevoie mai degrabă de înțelegere și compasiune, decât de dojană. Căci oamenii, în opinia mea, își înșeală soții nu de viață bună.

Dar dacă am și eu aceeași înclinație de a căuta distracții în afara familiei, ca și vecinul (sau dacă visez la aceasta), atunci, aflând istoria lui, nu-l voi compătimi, ci-l voi condamna. Și voi avea o deosebită satisfacție de a povesti altora despre aventurile lui, savurând amănunțele legate de aceste aventuri.

Condamnând neajunsurile și înclinațiile păcătoase ale altora, noi încercăm de fapt să înăbușim simțământul de vină pentru propriile noastre păcate, să ne dezvinovățim conștiința. Condamnând păcatul altuia, noi, fără să dorim aceasta, recunoaștem faptul că aceleași lucruri sunt și în noi. „Efectul oglinzii” își face acțiunea.

Este oare posibil să ne eliberăm de închipuiri periculoase, cu care ne-au „gratificat” părinții noștri? Desigur!

Mai întâi de toate trebuie să încetăm a-i condamna pe alții. Oricât de paradoxal ar fi, aceasta va însemna totuși că păcatele lor au devenit pentru noi dezgustătoare. Încetând de a mai pierde energia pentru căutarea de neajunsuri în alții, omul atrage mai multă atenție asupra sa, meditează la faptele sale și începe să lupte contra celor rele. Anume despre aceasta ne vorbește Isus Hristos: „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și vi se va ierta. Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:37-38).

Dacă nu-i vom condamna pe alții, atunci și noi nu vom avea pentru ce să fim condamnați. Aceasta este foarte simplu! În realitate, pentru a fi îndreptățiți la judecata lui Dumnezeu, trebuie pur și simplu să încetăm de a-i condamna pe alții!

Odată, fără să vreau, am devenit martorul unui dialog înverșunat între

o mamă și fiica ei. Fata striga:

— Niciodată nu voi trăi ca tine! Niciodată nu mă voi căsători ca tine! Tu mi-ai distrus întreaga viață!

— Dar, fiica mea, întotdeauna m-am străduit doar pentru tine! Eu am făcut atâtea pentru tine!

— Ești un om ratat! Nu ai reușit nimic în viață! Nu ai nimic! Și mie mi-ai stricat viața! Te urăsc!

Cu mare probabilitate putem afirma că fata va trebui să îndure multe lucruri pe care nu le acceptă în soarta mamei. Dar dacă ea nu-și dorește o soartă similară, trebuie să-și ierte mama. Iertarea o va elibera de convingerile false altoite încă în copilărie, pe care nu le-a ales. Dacă va ierta, atunci ea însăși nu va fi condamnată (spre exemplu, de propriii copii), deoarece nu va repeta greșelile mamei.

Iertând părinții, omul se eliberează de blestemul moștenirii rele și capătă posibilitatea de a-și alege calea în viață.

CUM SĂ DEZVOLTĂM COPILUL ÎN MOD CREATIV

- Răspundeți la întrebările copilului cu răbdare și onestitate.
- Recepționați întrebările și afirmațiile copilului cu seriozitate.
- Oferiți copilului o cameră sau un colțisor exclusiv pentru îndeletnicirile lui.
- Găsiți un loc unde copilul ar putea să-și expună lucrările și realizările.
- Nu certați copilul pentru dezordinea de pe masă, dacă acest lucru este legat de procesul său de creație, totuși cereți-i să-și aducă în ordine locul de lucru după terminarea acestuia.
- Arătați-i copilului că este iubit și acceptat așa cum este, și nu pentru succesele și realizările lui.
- Încredințați-i copilului dumneavoastră lucrări și preocupări conform puterilor sale.
- Ajutați-l să-și facă planuri proprii și să ia decizii.
- Ajutați-l să-și îmbunătățească rezultatele lucrării sale.
- Luați-vă copilul în călătorii spre locuri interesante.
- Ajutați-i copilului să comunice cu semenii din diferite culturi.
- Nu vă comparați copilul cu alții, arătând spre neajunsurile lui.
- Nu vă înjosiți copilul, nu-l faceți să simtă că este mai rău decât dumneavoastră prin ceva.
- Învățați-vă copilul să gândească de sine stătător.
- Asigurați copilul cu cărți, jocuri și alte lucruri necesare pentru ocupațiile lui preferate.
- Îndemnați copilul să născocască istorii și să-și dea frâu liber imaginației. Faceți aceasta împreună cu el.
- Învățați-vă copilul să citească regulat de mic.
- Fiți atenți la necesitățile lui.
- Includeți copilul într-o discuție colectivă asupra îndeletnicirilor familiale comune.
- Nu tachinați copilul pentru greșeli.
- Lăudați-l pentru succese de orice fel.
- Învățați-l să comunice cu maturii de orice vârstă.
- Elaborați metode practice care să-l ajute pe copil să cunoască mai multe lucruri.

DUHUL SFÂNT pune Cuvântul ÎN LUMINĂ

„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa” (Faptele Apostolilor 17:11)

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Cine sapă adânc, acela numaidecât va găsi stratul ascuns al adevărului. Duhul Sfânt este cu fiecare căutător sincer. El pune în lumină sensul Cuvântului, imprimând în conștiința omului adevărul în toată prospețimea și importanța sa. Pe cercetător îl umple calmul și bucuria pe care niciodată mai înainte nu le-a încercat. El conștientizează valoarea adevărului într-un mod nou. O nouă lumină cerească iluminează Cuvântul, făcându-l să strălucească, de parcă fiecare literă a sa ar fi spoită cu aur. Însuși Dumnezeu Se adresează minții și inimii, și Cuvântul devine pentru om duh și viață.

Adevărații cercetători ai Cuvântului își înalță inimile către Dumnezeu, implorând ajutorul Duhului. Și în curând ei descoperă pentru sine ceea ce îi ridică deasupra tuturor afirmațiilor artificiale ale pretendenților la titlul de învățați, ale căror teorii subrede, nestabile nu au nici o bază în Cuvântul Dumnezeului Celui viu. Aceste teorii au fost născocite de aceia care nu au însușit prima lecție măreață despre faptul că în Cuvântul lui Dumnezeu se cuprinde Duhul Său și viața. Dacă ar fi primit cu inima o fărâma din veșnicie, cuprinsă în Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi văzut cât de lipsite de expresivitate și fără gust sunt toate încercările de a inventa ceva nou și de a face o senzație. Ei au nevoie să însușească principiile primare ale Cuvântului lui Dumnezeu; și atunci vor avea Cuvântul vieții pentru oameni, care în curând va despărți neghina de grâu după făgăduința lăsată de Isus ucenicilor Săi... „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se însăimănțe” (Ioan 14:27). Sensul acestor cuvinte încă nu a ajuns la oameni în parte, la familii și membri ai bisericii. Cui și prin cine, dacă nu prin copiii Săi, Dumnezeu descoperă adevărul curat, netulburat, care, dacă este primit și înțeles corect, aduce cu sine viața veșnică.

TIMPUL

Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și suntem sub solemnă obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre nici un talent pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru.

Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat orice moment foarte prețios și așa ar trebui să-l socotim și noi. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem nici un timp pe care să-l folosim în plăceri egoiste, nici un timp pentru a ne lăsa târâți în păcat. Acum noi trebuie să ne formăm caractere pentru viața viitoare, pentru viața veșnică. Acum noi trebuie să ne pregătim în vederea judecății de cercetare.

Abia începuse să trăiască familia omenească, când... a început să moară, iar munca neîncetată a lumii se sfârșește în neființă, dacă nu se dobândește adevărata cunoaștere cu privire la viața veșnică. Omul care prețuiește timpul ca fiind ziua sa de lucru, se va pregăti pentru un locaș și pentru o viață care este veșnică. Pentru el, este bine că s-a născut.

Suntem sfătuiți să răscumpărăm vremea. Dar timpul, care a fost risipit, nu mai poate fi răscumpărat niciodată. Nu putem chema înapoi nici chiar un singur moment. Singura cale prin care putem să răscumpărăm timpul nostru, este aceea de a folosi cât mai bine timpul ce ne-a rămas, fiind conlucrători împreună cu Dumnezeu, în marele Său Plan de Mântuire. În cel care face astfel, are loc o transformare a caracterului. El devine un fiu al lui Dumnezeu, un membru al familiei regale, un copil al Împăratului cerului. El este pregătit spre a fi în tovărășia îngerilor.

Acum este timpul nostru de a lucra pentru salvarea semenilor noștri. Sunt unii care gândesc că dacă dau bani pentru cauza Domnului Hristos, aceasta este tot ceea ce se cere de la ei; timpul prețios în care ei ar putea face o lucrare personală pentru El, trece nefolosit. Dar este privilegiul și datoria tuturor aceluia, care au sănătate și putere, de a împlini, pentru Dumnezeu, un serviciu activ. Toți trebuie să lucreze pentru câștigarea sufletelor la Hristos. Dăruirea de bani nu poate lua locul lucrării personale.

Fiecare clipă este plină de consecințe veșnice. Noi trebuie să stăm ca un ostaș gata la momentul potrivit pentru slujire. Ocazia pe care o avem de a vorbi acum unor suflete în nevoie, din Cuvântul vieții, poate nu ni se va mai oferi vreodată. Dumnezeu poate spune aceluia singur suflet: „Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul”, și prin neglijența noastră, el nu va fi gata (Luca 12:20). În ziua cea mare a judecății, cum vom da noi socoteală lui Dumnezeu, în acest caz?

Viața este prea solemnă ca să fie cu totul absorbită în lucrurile vremelnice și pământești, prinsă într-o vârtoare de griji și temeri pentru lucruri ce nu sunt decât asemenea unui atom, în comparație cu lucrurile de interes veșnic. Și totuși, Dumnezeu ne-a chemat să-I slujim, chiar și în problemele vremelnice ale vieții. Sânguința în această lucrare este tot așa de mult o parte a adevăratei religii, așa cum este și închinarea. Sfânta Scriptură nu încurajează nicidecum lenevia, aceasta fiind cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare bărbat și femeie care este pe deplin convertit, va fi un lucrător sânguinos.

De folosirea dreaptă a timpului nostru, depinde succesul în dobândirea cunoștinței și de cultivare a minții. Cultivarea intelectului nu trebuie să fie împiedicată de sărăcie, de originea umilă a cuiva, sau din cauza împrejurărilor nefavorabile. Trebuie să folosim fiecare clipă a vieții. Câteva clipe aici, câteva clipe acolo, care pot fi risipite în vorbiri nefolositoare; orele de dimineață pierdute adesea prin șederea în pat; timpul petrecut în călătorii cu tramvaiul, sau cu trenul, sau așteptând în stații, sau clipe de așteptare până ni se servește masa, sau timpul petrecut în așteptarea aceluia care întârzie la întâlnirile date – dacă o carte ar fi păstrată la îndemână și aceste fragmente de timp ar fi folosite pentru studiu, pentru lectură sau pentru o profundă meditație, câte nu s-ar putea realiza. Un scop hotărât, o silință stăruitoare și o economisire foarte grijulie a timpului, vor face în starea pe oameni să dobândească cunoștințe și o cultură intelectuală, care îi va califica spre a ocupa orice poziție influentă și folositoare.

Este datoria fiecărui creștin de a se deprinde cu ordinea, conștiințiozitatea și promptitudinea. Nu există nici o scuză pentru munca înceată și de cârpaci a cuiva. Când cineva este totdeauna la lucru, dar lucrarea respectivă nu este niciodată terminată, aceasta se datorează faptului că mintea și inima nu sunt puse în lucrarea aceea. Cel care este încet la lucru și care lucrează fără spor, ar trebui să-și dea seama că acestea sunt defecte ce trebuie să fie îndreptate. Unul ca acesta are nevoie să-și pună mintea la contribuție, plănuiind cum să folosească timpul în așa fel, încât să poată obține cele mai bune rezultate. Cu tact și cu metodă, unii vor realiza tot atât de mult în cinci ore, cât fac alții în zece ore. Unii care sunt angajați în lucrări gospodărești, sunt totdeauna la lucru și nu pentru că au atât de mult de făcut, ci pentru că ei nu fac planuri pentru ca să câștige foarte mult la ceea ce ar fi trebuit să lucreze foarte puțin. Dar toți aceia care vor, pot birui aceste deprinderi lipsite de simplitate și zădărnice. În activitatea lor, unii ca aceștia trebuie să aibă o țintă anumită. Să se stabilească cât timp este necesar pentru o anumită lucrare și apoi, orice efort trebuie îndepărtat spre a termina lucrarea în timpul hotărât. Exercițierea puterii voinței, va face ca și mâinile să se miște mai cu îndemănare.

Lipsa de hotărâre de a lua în mâinile lor această problemă și de a se schimba, face ca oamenii să devină stereotipi în căile și acțiunile lor rele sau, cultivând puterile lor, ei pot dobândi iscusința de a face cele mai bune lucrări. Astfel, ei se vor găsi căutați, chemați la lucru întotdeauna și pretutindeni. Ei vor fi apreciați după deplina lor valoare.

Mulți tineri și copii pierd timpul, pe care l-ar fi putut folosi în a purta unele din poverile căminului, dovedind în acest fel o iubire plină de interes pentru tatăl și mama lor. Tinerii ar putea lua asupra umerilor lor puternici multe din răspunderile pe care altcineva trebuie să le poarte.

Viața Domnului Hristos, din cei mai fragezi ani ai Săi, a fost o viață de intensă activitate. El n-a trăit pentru a-și plăcea Sie însuși. El era Fiul Dumnezeului Celui Veșnic și cu toate acestea, El a lucrat meseria de dulgher ca tatăl Său Iosif. Ocupația Sa era semnificativă. El a venit în lume ca să formeze, să construiască caractere și astfel, El a fost desăvârșit în toată lucrarea Sa. În toată activitatea Sa aici pe pământ, El a adus aceeași desăvârșire, ca și în caracterele pe care El le transformă prin puterea Sa divină. El este exemplul nostru.

Părinții ar trebui să învețe pe copii valoarea și buna folosire a timpului. Să-i învățăm că a face ceva care-L va onora pe Dumnezeu și va fi o binecuvântare pentru omenire, este un lucru care merită toată osteneala. Chiar din frageda lor copilărie, ei pot fi misionari pentru Dumnezeu. Părinții nu pot face un mai mare păcat decât acela de a îngădui copiilor să nu facă nimic. În curând, copiii vor învăța să iubească lenevia și vor crește astfel bărbați și femei nefolositori, lipsiți de vlagă. Când vor fi destul de mari ca să-și câștige existența, ca să-și găsească o ocupație, ei vor lucra într-un mod leneș, trăndav așteptând, totuși, să fie plătiți tot așa de mult, ca și atunci când ar lucra cu credincioșie. Este o deosebire cât lumea de mare între această clasă de muncitori și aceia care-și dau seama de faptul că ei trebuie să fie economi, muncitori și credincioși.

Indolenta și neglijența manifestate în lucrările pământești vor fi aduse și în viața religioasă, fapt ce va face pe cineva incapabil a lucra cu succes pentru Dumnezeu. Mulți care printr-o muncă sânguinoasă ar fi putut fi o binecuvântare pentru lume, au ajuns o ruină din cauza leneviei. Lipsa de ocupație și a unei ținte precise, deschid ușa miilor de ispite. Tovărășiile rele, obiceiurile vicioase strică mintea și sufletul, iar rezultatul este ruina vieții acesteia și a vieții viitoare.

În orice ramură de activitate ne-am angaja, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață: „în sânguință... fiți fără preget. Fiți plini de râvnă; cu duhul sluiți Domnului”. „Tot ce găsește mâna ta să facă, fa cu toată puterea ta!”. „Ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi sluiți Domnului Hristos” (Romani 12:11; Eclesiastul 9:10; Coloseni 3:24).

TIMPUL ESTE DARUL LUI DUMNEZEU

Timpul este constant. El este pe deplin subordonat doar Dumnezeuului Celui omniprezent, drept și atotputernic, prezent în toate timpurile.

Pentru om, timpul trecut, prezent și viitor este perceput doar în legătură cu lumea vizibilă. Scurgerea timpului este un dar de la Dumnezeu, pe care omul trebuie să-l folosească pentru a pătrunde sensul vieții în Domnul Isus.

După cum apa unei cascade îi oferă omului posibilitatea să-și spele murdăria de pe corpul său, tot așa și scurgerea timpului îi este dată omului pentru spălarea gândurilor sale, sfințirea omului lăuntric.

Nu pierde timpul în zadar, deoarece nu știi când pământul se va cutremura, când stâncile se vor prăbuși și, oprind curgerea râului care alimenta cascada, te vor lăsa întins în mocirla păcatului.

Nu pierde timpul în zadar, deoarece nu știi când nu numai pământul, ci și cerurile se vor clătina și va veni ziua judecății pentru toți locuitorii Terrei.

Dumnezeu nu are nicio vină, deoarece Dumnezeu este sfânt! Vina este a ta, dacă la ora aceasta îți este sufletul mânjit de păcat! Nu este nevoie de șuvoiul cascadei, dacă trupul îți este curat. În Împărăția lui Dumnezeu nu este păcat, deoarece acel loc este sfânt și curat, și dacă este așa, atunci acolo nu este nevoie nici de scurgerea timpului.

Viața unui om este o clipă între trecut și viitor. Firul vieții este împletit dintr-o mulțime de clipe. Moartea, adică ruperea acestui fir, lungimea cărora este diferită, după cum și cele scrise pe el sunt diferite, la fiecare în felul său, este oglindirea faptelor de pe pământ, atât a celor bune, cât și a celor rele, a tuturor faptelor, gândurilor, năzuințelor.

Tot așa după cum un lucrător la sfârșitul unei luni de lucru primește leafa de la stăpân, tot astfel la sfârșitul vieții noastre noi primim de la Dumnezeu plata meritată sau pedeapsa cuvenită.

Nimic necurat nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu, după cum tot ce este curat și luminos este inaccepta-

bil pentru împărăția întunericului. Numai dacă va veni timpul ultimei discuții cu Dumnezeu, în rezultatul căreia fiecare va primi în conformitate cu ceea ce a ales.

Dumnezeu este drept, dar și plin de milă. Este scris că El tăciunile care fumegă nu-l va stinge. Și dacă te vei pocăi, atunci nu în zadar aici pe pământ ai călcat iarbă verde, nu în zadar ai primit timp pentru viață și activitate. Dacă te-ai pocăit în inima ta și L-ai recunoscut pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal, care a purtat pe cruce toate păcatele omenirii, atunci dragostea Sa va șterge toate nelegiuirile tale. Și dacă este așa, atunci focul iubirii Lui nemărginite, fapta Sa eroică de pe Golgota, unindu-se cu consacrarea ta, vor culmina cu salvarea ta.

CERURILE SE BUCURĂ PENTRU ORICE PĂCĂTOS CARE SE CĂIEȘTE

„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”.
Evanghelia după Ioan 17:18, 19

În pilda despre oaia pierdută Hristos ne învață că mântuirea vine nu datorită faptului că noi îl căutăm pe Dumnezeu, ci datorită faptului că Dumnezeu ne caută. „Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3:11, 12). Nu noi ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El ne descoperă dragostea Sa pentru ca noi să putem să ne căim...

Rabinii aveau o zicală că cerurile se bucură când moare acel care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, Isus însă învață că faptul de a ucide este străin Domnului. Restabilirea chipului lui Dumnezeu în sufletele pe care El le-a creat - iată pentru ce se bucură cerurile.

Când omul care rătăcește în păcat va dori să se întoarcă la Dumnezeu, se va confrunta cu dușmănia și neîn-

crederea. Se vor găsi oameni care se vor îndoi de sinceritatea căinței sale ori vor spune pe ascuns: „Este nestătornic, nu cred că va rezista”.

Acești oameni nu fac lucrarea lui Dumnezeu, ci pe cea a Satanei, părâșului fraților. Prin critica sa cel rău speră să descurajeze sufletul acesta, să-l priveze de curaj și să-l ducă și mai departe de speranță și de Dumnezeu. Fie ca păcătosul care se căiește să mediteze la bucuria din ceruri când se întoarce orice om rătăcit. Fie ca el să se liniștească în dragostea lui Dumnezeu, și în nici un caz să nu cadă în disperare, atunci când se izbește de suspiciunea și disprețul fariseilor.

Rabinii au înțeles că pilda lui Hristos se referă la vameși și păcătoși; însă ea are și un înțeles mai larg. Prin oaia pierdută Hristos subînțelegea nu doar pe un anumit păcătos, ci și una dintre lumile care a făcut un pas greșit și murea în păcat. Lumea noastră este doar un atom în mărețul Univers

pe care-l conduce Dumnezeu, însă această mică lume căzută - o oaie pierdută - este mult mai valoroasă în ochii Lui, decât cele nouăzeci și nouă care nu s-au abătut de la turmă.

Hristos, Stăpânul preaiubit al curțiilor cerești, a părăsit poziția Sa înaltă și slava pe care o împărtășea cu Tatăl, pentru a salva o lume rătăcită. Pentru aceasta El a părăsit pentru un timp lumile cerești necăzute în păcat, acele nouăzeci și nouă care-L iubeau, și a coborât pe pământul păcătos, pentru a fi „...străpuns pentru păcatele noastre...” (Isaia 53:5). Dumnezeu S-a dat pe Sine prin Fiul Său, pentru a căpăta bucuria rezultată din întoarcerea oîței pierdute...

Fiecare suflet salvat de Hristos este chemat să lucreze în Numele Său pentru salvarea celor ce mor. Această lucrare era deseori neglijată în poporul Israel. Nu uită oare de ea și astăzi acei care se numesc urmași ai lui Hristos?

ATITUDINEA PĂRINȚILOR FAȚĂ DE ALCOOL

ACTUALITATEA
MEDICALĂ

FAPT: Pot oare vorbele părinților să influențeze asupra cantității de alcool pe care o vor consuma copiii lor în viitor? S-a dovedit că da!

Pe parcursul studiului efectuat de Centrul de cercetare a alcoolului și a dependenței de alcool de la Universitatea Brown, SUA, au fost chestionați 585 de studenți din anul doi de colegiu, vârsta medie a cărora era de 20 de ani. 98% dintre ei locuiau în afara casei părintești. După cum a arătat sondajul, 43% dintre ei consumau mai puțin alcool sub orice formă în rezultatul poziției stricte a părinților, așa-numitei toleranțe „nule” față de alcool, în comparație cu studenții, părinții cărora nu și enunțau atitudinea față de alcool. Iar atunci când părinții susțineau ideea consumului moderat sau, după cum este numit acesta în Rusia, băutului „cultural”, studenții beau de 2,56 ori mai mult alcool.

Actualitatea științifică

SPERANȚĂ: Calea cea mai eficientă este de a le povesti copiilor despre acțiunea distrugătoare a alcoolului. Adăugați aici exemplul dumneavoastră bun. Are dreptate înțeleptul Solomon, cuvintele cărui sunt scrise în Biblie: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbele 22:6).

SETEA DE LÂNGĂ IZVOR

În final un oarecare vas i-a salvat și chinurile lor au luat sfârșit. Atunci când căpitanul vaporului i-a întrebat de ce erau așa de tare chinuți de sete, ei au răspuns: „Pentru că n-am avut ce bea”. Căpitanul a exclamat: „N-ați avut ce bea?! Voi doar v-ați aflat în ocean, în jur este așa de multă apă proaspătă!” După cum s-a dovedit, șalupele lor de salvare a plutit în derivă în acea parte a mării, unde mărețul râu Amazon își poartă apele dulci în Oceanul Atlantic pe o distanță mai mare de o sută de mile. Și într-adevăr, oamenii aceștia pluteau într-o mare de apă proaspătă. Ei erau absolut siguri că apa era sărată chiar dacă nici măcar n-o gustaseră. Tot ce trebuiau să facă era să se plece peste marginea șalupei și să ia apă – cât le poțtea inima, atâta, de câtă aveau nevoie. Iar ei au îndurat de sete, plutind într-o apă dătătoare de viață!

„...nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit” (Isaia 6:7).

Cu mulți ani în urmă, în Oceanul Atlantic, la est de America de Sud, a naufragiat un vapor. Trei sau patru dintre membrii echipajului au reușit să găsească șalupe de salvare, și astfel au rămas în viață, plutind în derivă timp de câteva zile în largul mării. Ca să nu moară de foame, ei prindeau pești, care pluteau în bancuri după șalupă. Totuși, numai după câteva zile oamenii au început să sufere foarte mult de sete. E interesant că organismul uman nu poate trăi fără sare și fără apă, dar dacă bem apă sărată, survine moartea. După patru zile de plutire în ocean, unica apă pe care o aveau era câteva picături de vlagă înviorătoare, pe care le-au obținut, scurgând maziourile lor, udate de o ploaie torențială de scurtă durată.

Isus a zis: „...Și celui ce îi este sete, să vină la Mine; cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17). Astăzi lumea noastră moare de sete spirituală, plutind într-o mare de apă dătătoare de viață!

SUPERHRANA DUMNEZEIASCĂ

În anul 2006 Scott Yurek din Siettle, SUA, a stabilit un nou record mondial la supramaron. Această cursă de ciclism lungă de 217 kilometri este una dintre cele mai grele curse din lume, deoarece își ia startul în cel mai jos punct din Statele Unite – Valea morții (87 de metri mai jos de nivelul mării) și se termină la înălțimea de 2550 metri deasupra nivelului mării, la poalele muntelui Whitney. Cursa au început-o aproximativ 80 de cicliști, dar numai 67 din ei au putut ajunge la finiș. Pen-

tru a parcurge acest traseu, unor sportivi le-au trebuit 60 de ore, totuși Scott a parcurs această distanță de 217 kilometri doar în timp de 24 de ore și 36 de minute, depășind concurrentul său cel mai apropiat cu tocmai două ore. Pentru mulți oameni lucrul cel mai surprinzător a fost faptul că noul campion s-a dovedit a fi vegetarian! Prin urmare, credința multor locuitori ai Moldovei precum că un om trebuie să mănânce carne pentru a avea forță și rezistență a fost dovedită ca fiind eronată.

UN FAPT INTERESANT

Știți voi oare că omida crește aproximativ de 27 mii de ori mai mare în comparație cu dimensiunea ei inițială atunci când a ieșit din ou? Dacă copilașul omenesc, care la naștere cântărește ceva mai mult de trei kilograme, ar crește cu așa ritmuri ca și omida, atunci, la vârsta maturității, ar cântări mai mult de 110 tone!

Super-usturoiul!

De milenii, oamenii au folosit proprietățile de vindecare ale usturoiului. Cred că aproape toată lumea știe că acesta posedă proprietăți antibacteriene, antivirale, antihelmintice și anti-inflamatorii. Interesant este că chiar și unele bacterii care s-au adaptat deja la antibiotice – bacteriile rezistente la antibiotic – sunt sensibile la usturoi. Acesta este utilizat și pentru tratarea infecțiilor fungice.

Folosirea usturoiului în formă crudă exercită un efect pozitiv pronunțat asupra sănătății omului. Conform cercetărilor de la Universitatea de Medicină din statul Connecticut, usturoiul tăiat în bucățele sau pisat produce sulfat de hidrogen, care îmbunătățește circulația sângelui și protejează inima. Dar usturoiul prelucrat termic sau uscat nu mai are un astfel de efect.

Usturoiul contribuie la micșorarea tensiunii arteriale și reduce riscul de tromboză datorită scăderii coagulabilității sângelui, diminuând astfel probabilitatea dezvoltării accidentului vascular cerebral și a atacului de cord. În afară de asta, usturoiul contribuie la reducerea dimensiunii plăcilor aterosclerotice în vasele de sânge și previne formarea de noi depuneri ale acestora. Dacă este întrebuințat în mod regulat, usturoiul ajută la scăderea durerii și umflării articulațiilor inflamate în caz de artrită, datorită proprietăților sale anti-inflamatorii.

De asemenea, usturoiul sporește activitatea sistemului imunitar. Dacă vom consuma câțiva căței de usturoi la primele semne de răceală, atunci, conform unor studii, simptomele vor deveni mai puțin pronunțate. Usturoiul ajută la reducerea nivelului de zahăr în sânge la persoanele care suferă de diabet zaharat. Conform cercetărilor de la Institutul Național al Cancerului, SUA, întrebuințarea usturoiului reduce riscul de dezvoltare a unor tipuri de cancer, în special a tumorilor tractului digestiv. Cel mai probabil, acest lucru se datorează proprietăților sale antioxidante și conținerii unei mari cantități de seleniu, care posedă proprietăți anticancerogene pronunțate. De asemenea, usturoiul a demonstrat proprietăți uimitoare în tratamentul otrăvirilor cu metale grele: plumb, mercur, cadmiu, arsen și cupru.

Obesity 2013. doi:
10.1002/oby.20460

Cartofi în sos cu usturoi (6-8 porții)

- 1 porție de sos (vezi mai jos)
- 4 buc. de cartofi mășcați (aproximativ 600 g), tăiați ca pentru prepararea chips-urilor
- 3 linguri de ulei
- 1 ceapă mare, tăiați-o cubulețe
- 5 căței de usturoi
- 1/3 pahar de pătrunjel verde mărunțit (sau 1,5 lingură de verdeață uscată)
- 1 lingură de făină
- 0,5 linguriță de sare
- ¼ pahar de lapte de soia sau ½ pahar de smântână de soia (la dorință, puteți înlocui cu lapte de vacă sau cu frișcă)
- o legătură mică de frunze de salată, mărunțiți-le

Sosul

- 2 buc. de cartofi (250 g), curățați-i de coajă și tăiați-i cubulețe 2x2 cm
- 1 pahar de morcovi (130-150 g) tăiați rondele (grosimea de 1 cm)
- 1 ceapă mică, tăiată cubulețe
- 2 pahare de apă
- ¼ pahar de ulei
- ½ pahar de drojii alimentare (să nu le confundați cu cele pentru copt ori cele de bere; puteți întâlni denumirea lor engleză „nutritional yeast” sau „yeast flakes”)
- ½ lingură de curcuma
- 0,5 linguriță de sare
- 1/8 linguriță de praf de ghimbir
- 3 căței de usturoi

Puneți cartofii, morcovii și ceapa într-o cratiță, turnați 2 pahare de apă, puneți capacul și înăbușiți-le timp de 20 min. Adăugați uleiul, drojdiile alimentare, curcumaua și sarea, înăbușiți încă 2-3 min. Puneți totul în blender și pasați până veți obține o masă uniformă. Adăugați celelalte ingrediente și pasați din nou în blender. Încălziți rola până la 175° C. Înăbușiți ceapa și usturoiul în tigaie, adăugând 1 lingură de apă. Atunci când ceapa va deveni transparentă, adăugați uleiul și pătrunjelul, înăbușiți-le până obțineți o culoare aurie. Turnați laptele sau frișca, lăsați pentru 5 min., adăugați făina și sarea, totodată amestecați permanent în decursul a 1-2 min., ca să nu se formeze cocloașe. Luați de pe foc, turnați într-un vas de ceramică și lăsați să se răcească. Pe măsură ce se va răci, această masă va deveni densă. Punem în straturi pe o tava (20x30 cm): ¼ pahar de sos, 1/3 din cartofi, jumătate de legătură de salată, ¼ pahar de sos, 1/3 din cartofi, salata care a rămas, ¼ pahar de sos, 1/3 din cartofi, sosul rămas. Deasupra repartizăm uniform cu lingura amestecul din usturoi și ceapă. Coacem 1 oră.

CENTRUL DE SĂNĂTATE

IMPRESIILE PACIENȚILOR CENTRULUI DE SĂNĂTATE «SPERANȚA» DIN SĂRATA NOUĂ

INTERVIU CU MARIA CIOBANU

Ne aflăm la Centrul de Sănătate din satul Sărata Nouă și dorim să aflăm cum se odihnesc oamenii aici.

Bună ziua! Cum vă numiți? Cine sunteți?

Mă numesc Maria Ciobanu, am 61 de ani și sunt din satul Vărătic, raionul Râșcani.

Ce v-a determinat să veniți la acest sanatoriu?

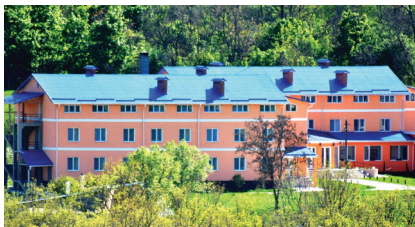
Am venit aici la insistența feciorului și a soțului, care mi-au făcut cadou de ziua de naștere pentru a mă învăța să duc un mod de viață sănătos.

Vi s-au îndreptățit așteptările?

Da. Am rămas uimită de tot ce se face aici: alimentație corectă, lecții de sănătate, lecții de culinare, sport, plimbări în aer liber după fiecare masă.

Ce ne puteți spune despre procedurile care se fac aici, despre personalul medical?

Procedurile se fac la nivel înalt, cu mare atenție față de pacient, cu dragoste sufletească. Nu e rând, fiecare își știe locul, procedurile se fac sub

supravegherea terapeuților care sunt oameni deosebiți. Ele sunt foarte bune și de mare folos, am simțit utilitatea lor. Am găsit aici tot ce mi-am dorit pentru sănătatea mea.

Despre echipa de medici pot să spun că sunt o echipă de oameni rari, cu credință în suflet, cu o inimă bună, cu suflet de rară calitate, sunt foarte buni, atenți, blajini. Te tratează cu dragoste și respect, pe nota 10 cu plus. Bravo!

Ce le-ați recomanda altor oameni care suferă de diferite boli?

Eu deja am convins 3 persoane să vină la acest sanatoriu. Le-am spus: Dacă vreți o sănătate bună, veniți aici, la „Speranța”. Aici găsești tot ce îți dorești, cu excepția distracțiilor nocive, numai să ai dorință. Aici în vreo câteva zile te simți ca într-o familie mare, unită, cu toate lucrurile puse la punct și bine gândite. Dumnezeu să vă binecuvânteze în toate!

IMPRESIILE UNEI PACIENTE

Ne întrebă cei cu părul albit: de ce am venit aici atât de tinere?! Noi

«SPERANȚA», Sarata Nouă

am venit la 30 de ani ca să învățăm a trăi sănătos și să nu avem nevoie să venim aici la 50 de ani.

Spun că nu vom avea necesitatea să venim aici mai târziu și, totodată, sesizez, după doar o singură zi de tratament, că-mi va fi dor de echipa care lucrează cu dăruire totală în acest Centru.

Aici chiar și pereții au suflet, chiar și ei dăruiesc căldură... De fiecare dată când întâlnesc pe hol vreun membru al echipei Centrului, simt atâta bunăvoință, încât am impresia că anume pe mine mă așteptau aici de câțiva ani.

Toate se fac cu suflet și cu zâmbet. Este suflet și în masaj, și în înveliri cu parafină, și în cada cu jet, și în farfuria cu mâncare... absolut peste tot!

Pentru asta vă respectăm și vă mulțumim că existați!

Dacă am avea mai multe Centre de Sănătate de acest fel, viața ar fi și mai frumoasă.

Elena

Inscriere prealabilă la nr. de tel.

0(263)62-1-34

067-65-21-47

www.centrulsperranta.org

www.facebook.com/centrulsperranta

Publicație oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova

Responsabil de ediție: directorul Departamentului Publicații al Uniunii de Biserici Moldova - Stanislav Becciu

Articolele din ziarul «Comoara Ascunsă» sunt preluate și publicate cu permisiunea editurii «Джерело життя».

Traducere: Lucia Leahu

Design: Lilia Moldovanu

Imprimare: Editura "Tipografia Centrală"

Tiraj: 25000 ex.

Adresa Redacției: „Comoara Ascunsă”, Departamentul Comunicare, Uniunea de Biserici Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova, MD - 2070, mun. Chișinău, str. Ialoveni 1/1, tel. (022) 728473, fax 723170

www.adventist.md

Datele de contact ale persoanei ce vă distribuie ziarul:

STOMATOLOGIE

LABORATOR DIAGNOSTIC

STILIMED
CENTRUL MEDICAL

ULTRASONOGRAFIE

CONSULTAȚII SPECIALIZATE:

Republica Moldova, Chișinău,
str. Ginta Latina 11/1, MD-2044
(în spatele supermarketului "Green Hills")

Transport public spre Centrul Medical STILIMED:

AUTOBUZ: 5, 23

TROLEIBUZ: 13,16,21,23,24,26

MICROBUZ: 113, 116, 117, 123, 129, 140, 166, 191

Recepția: 022 99 09 30

Stomatologie: 079 50 07 17

Laborator Medical: 069 95 15 75

Ecografie și Consultații Medicale:
069 78 33 99